

Seznam příloh

Příloha A: Přípravné otázky k polostrukturovanému rozhovoru

Příloha B: Plné znění rozhovorů

Přílohy

Příloha A: Přípravné otázky k polostrukturovanému rozhovoru

Oblasti:

- popsání rodinného prostředí a atmosféry
- emoční vývoj
- sociální vývoj
- navazování intimních, citových vztahů.

Rodinné prostředí a důvod absence otce

- 1) Jaký byl hlavní důvod, že jste vyrůstal/a pouze s matkou (a sourozenci)? Popište prosím rodinnou situaci a atmosféru.
- 2) Kolik Vám v té době bylo let? Jste jedináček či máte sourozence? (kolik?)
- 3) Pokud si na otce pamatujete, jak jste s ním případně trávil/a čas?
- 4) Našla si vaše matka nového partnera / partnery? (Kolik Vám bylo let a jak jste vycházeli?)
- 5) Změnilo se po odchodu otce něco ve vašem životě? Např. školní prospěch, vztahy s vrstevníky, v rodině?

Emoční vývoj

- 6) Pamatujete si nebo znáte z vyprávění, zdali jste byl / byla klidné dítě nebo s Vámi matka měla v období ranného dětství starosti? (častý pláč apod.)
- 7) Kdo Vám byl v dětství největší oporou?
- 8) Míval jste / mívala jste v dětství nějaké návaly úzkosti či nepříjemných pocitů v určitých situacích? Pokud ano, v jakých situacích to bylo, kdy to bylo, kolik vám bylo let, odeznělo to?
- 9) Myslíte si, že se umíte vžít do pocitů ostatních lidí, například svých blízkých přátel?
- 10) Jak se vyrovnáváte s neúspěchem ve svém životě? Dokážete své emoce ovládat? (Jaké používáte strategie ke zvládnání zátěžových situací?)

Sociální vývoj

- 11) Cítil/a jste potřebu být v minulosti v ústraní nebo Vám společnost druhých

lidí nečiní problémy? A jak je tomu dnes?

- 12) Máte více přátel mezi ženami nebo muži?
- 13) Činí Vám problémy otevřít cizímu člověku nebo vztahy s novými lidmi navazujete snadno?
- 14) Podporovala Vaše matka vztahy s Vašimi přáteli? Měl / měla jste možnost pozvání Vašich přátel domů apod.
- 15) Máte blízké vztahy s rodinou? Širší rodina (babičky, dědečkové)

Navazování intimních vztahů

- 16) Pociťujete nějaká omezení v navazování kontaktu s osobou opačného pohlaví? Pokud ano, jaká.
- 17) Odrazuje/odrazovala Vás matka od „kvality“ vztahů?
- 18) Jak si představujete svůj budoucí partnerský život?
- 19) Jak vnímáte případné odmítnutí ze strany člověka opačného pohlaví?
- 20) Cítíte se jistá / jistý v komunikaci s opačným pohlavím?

Příloha B: Plné znění rozhovorů

Případová studie („Já vlastně nevím, jak by to mělo vypadat..“)

Žena, 25 let

Rodinné prostředí a důvod absence otce

Jaký byl důvod, že jsi vyrůstala jen se svojí maminkou? *Rodiče se rozvedli, když mi bylo kolem dvou let. Byli svoji, vzali se asi po půl roce vztahu po tom, co maminka zjistila, že je těhotná. Do mých pěti let bydlel otec poblíž s mojí babičkou. Důvodem jeho odchodu byla maminky nejlepší kamarádka. Povídáš si s maminkou o okolnostech odchodu?* *Ano, můžu se na cokoli zeptat, ale období povídání máme až tak od konce mé střední školy a vlastně teď. Často mě napadají otázky.*

Jak je možné, že když bydlel blízko, že jste nekomunikovali? *To nevím. Zním z vyprávění situaci, kdy jsem byla malinká, tak jsme otce potkali, já ho pozdravila a on na mě koukal dost překvapeně a neodpověděl. Vlastně je v naší rodině zajímavá ještě jedna skutečnost a to, že jsem se vídala s jeho tatínkem (mým dědečkem) a doted' s babičkou.*

Takže s tatínkem jsi nikdy nemluvila? *Ne, nikdy. Myslím, že si mě jednou jako miminko vzal, ale maminka z toho nebyla nadšená, takže se to znovu neuskutečnilo. Více se zřejmě nesnažil. Vůbec si otce nepamatuju.*

Pamatuješ si z dětství například nějaké hádky? *Vůbec. Možná nějaké proběhly, ale rodiče společně si nepamatují a hádky tedy také ne.*

A jak myslíš, že se s touto situací vypořádala Tvoje maminka? *Nikdy mu to neodpustila. To se u nás vznáší ve vzduchu.*

Vybavuješ si, že bys ses maminky na otce někdy ptala? *Ne, to bohužel nevím. Myslím, že spíše ne. Nikdy jsem nezažila situace, že bych třeba plakala do polštáře a přemýšlela, proč nemám tatínka. Spíše až v poslední době přemýšlím, jaké by to bylo. V čem by to mohlo být jiné.*

Našla si maminka někdy dalšího partnera? *Ne, myslím, že ne. Také o tom někdy přemýšlím. Nikdy se u nás jedno jméno neopakovalo víckrát. Spíše tráví čas s kamarádkami, občas s nějakým kamarádem. Je důležitý taky říct, že maminka byla už před otcem jednou vdaná. Rozvedli se a manželství bylo bezdětné. Ptala jsem se maminky, jestli by nechtěla přítele, odpověděla mi, že ne. Že si to už neumí představit (otázka soužití, omezování apod.).*

Lze říci, že se ve vaší rodině tedy nevyskytoval mužský vzor? *V rodině jsme měli jednoho chlapa, to byl manžel mé tety. Postavil jim chatu, to byl pro mě vzor, přibíjeli jsme spolu každý víkend hřebíčky. Tak mi ukázal ty chlapské práce, ale jinak jako v rodině ne. Žiju s maminkou a babičkou.*

Změnilo se po odchodu Tvého otce něco v rodině? Těžko říct. Byly mi dva roky. Změnila se zřejmě finanční stránka rodiny. Řekla bych, že to hraje v naší rodině důležitou roli. Cítím, že se nad tím stále přemýšlí. Žijeme svým způsobem podle letáků ze slev. Babička vyrůstala na vesnici, takže si všeho hodně váží.

Máš pocit, že se rodinná situace řeší u vás i v dnešní době? Ne, nemyslím si. Že by babička toto nějak rozebírala. Ze svého dětství na to není zvyklá. To si mnohem více povídáme s maminkou, ale výjimečně. Není to opakované téma.

Emoční vývoj

Pamatuješ si, jaké jsi byla miminko? Jestli klidné, plačtivé..Prý jsem krásně spala. Byla jsem hodné dítě. Tak samozřejmě, že jsem měla situace, kdy jsem byla plačtivá, když například maminka odjížděla do lázní a tak.

Chodila jsi do školky? Ano, ale nikdy jsem mamince nevisela na ruce, že nechci odejít. Možná ze začátku. Ale jezdila jsem i na tábory a to mi problémy nedělalo.

Kdo pro Tebe byl v dětství největší oporou? Určitě maminka a moje kamarádka z dětství. Za maminkou můžu opravdu s čímkoli, kdykoli. Máme naprosto otevřený vztah. Vlastně jsem teď přemýšlela o problémech ve škole, kdyby mi to nemělo vyjít, jestli se jí mám zmiňovat. Vkládají do mě hodně. Ale došla jsem k názoru, že můžu a že by vše pochopila.

Řeší se tedy u vás hodně témat a problémů diskuzí? Ano, hodně je to o diskuzi. Pamatuji si situaci, kdy jsem měla jít v patnácti letech na rozlučku, mamka se mnou šla koupit kvalitní víno, abych nepila nedobré. Ví, že se toto děje. Nikdy jsem od ní striktní zákaz neslyšela. Občas zvýšíme hlas, ale kvůli nedůležitým věcem. Myslím, že máme benevolentní vztah.

Pamatuješ si nějaký fyzický trest? Ano, asi třikrát. V šesté třídě jsem přišla ze školy asi o tři hodiny později a to jsem dostala. Ale myslím, že jí to bolelo víc než mě. Hodně se o mě bála. Vlastně mě i v těch dalších situacích varovala a upozorňovala a pak třeba něco přišlo.

Maminka dbala na kontrolu zadaných úkolů? Ani moc ne. Nikdy mi nevyhrožovala. Je hodně benevolentní. Dohlížela, ale nebylo to, že musím udělat něco ze dne na den. Myslím, že u nás je to o důvěře. Já mám tvoji, ty máš moji. Ale

třeba si nepamatuju citové vydírání nebo tak něco. U nás je vše během jednoho, dvou dní vyřešeno.

Pamatuješ si situace z Tvého dětství, které by Ti byly nepříjemné a vyhýbala ses jim? *To úplně nevím. Neměla jsem ráda spaní ve školce. Nebavilo mě to, protože jsem nikdy neusnula. Co bych za to teď dala. A nutili nás hrát si jen s holčičími věcmi, to mně hodně vadilo. Jinak moc nevím. Ještě mi babička říkala, že jsem se bála tmy, ale to jsme časem prý vyřešili.*

Máš pocit, že se umíš vžít do pocitů ostatních? *Snad ano. Hodně záleží na tom, zdali toho člověka znám. Jestli více nebo méně. Ale jinak doufám, že jo. U lidí, na kterých mi záleží se zajímám a ptám se, zdali je vše v pořádku.*

Jak se vyrovnáváš s neúspěchy ve svém životě? *Asi teď už lépe. Například střední škola byla pro mě úplná hračka. Teď vím, že na vejšce bych se měla více snažit. Ale nebaví mě moc zabírat. Dávám si prostor, dělám věci na poslední chvíli. Jaké používáte strategie ke zvládnání zátěžových situací? Já nevím. Občas zabíjím čas nesmyslnou aktivitou. Když bych měla například zabrat do školy. Ale to je asi normální. Prostě odkládám. A jak řešíte citové nepříjemné stavy? Nejčastěji se jdu asi vyplakat. To mi nedělá problém. Záleží, komu se svěřuju.*

Sociální vývoj

Cítila jsi potřebu ve své minulosti být více v ústraní nebo Ti společnost druhých lidí nečiní problémy? *Asi obojí. Spíš v poslední době vyhledávám občas čas a prostor jen pro sebe. Dřív jsem byla více do větru.*

Kolikrát týdně si někam s kamarády vyjdeš? *Jak kdy. To neumím asi jednoznačně říct. Někdy 2x týdně, někdy více. To záleží.*

A nezaznamenala jsi například problém se otevřít cizímu člověku, komunikovat s ním? *Ani ne. Když mám jít třeba do společnosti, kde nikoho moc neznám, tak z toho občas mám špatný pocit. Ale někdy se cítím skvěle, sluší mi to, tak se tam i těším. S tímto nemám problémy. Lidi poznávám ráda a ráda se bavím.*

Máš více přátel mezi ženami nebo muži? *Určitě holky. Vždycky jsem to tak měla. Mívala jsem takové ty nejlepší kamarádky. Některé mám dodnes.*

A byly u vás návštěvám otevřeny dveře? *To moc ne. Ale to je tím, že jsem bydleli s dědečkem a teď s babičkou. Takže spíš kvůli tomuhle jsem po kamarádkách chodila já.*

A maminka návštěvy nezvala? *Moc ne, asi jen tetu. Také si spíše dojde na kafe jinam. V téhle souvislosti mě ještě napadá, že máme s maminkou rády svůj prostor, svoji postel. Asi je to i tím, že jsem jedináček. Někdy jsem náročnější člověk vůči ostatním.*

Činí Ti problémy se otevřít člověku, kterého moc neznáš? *Asi jde o to, jak bych byla v té situaci hodně našťvaná. Možná bych mu spíš řekla něco obecného. Určitě více blízkým lidem. To pak řeknu skoro vše.*

Podporovala maminka Tvoje kamarády, vyjadřovala nějaké obavy? *Moc ne, vždycky mi je schvalovala. Je hodně otevřená, má takový přirozený přístup. Vkládá do mě hodně důvěru, že si umím vybrat. Nikdy jsem jí v důležitých věcech nelhala, kam jdu a tak.*

Stýkáte se s širší rodinou? *Více ne. Vlastně jiných příslušníků moc nemáme. Občas bratranec zajede na návštěvu. My hodně dříve jezdili na tu chatu se strejdou a tetou. Občas teda chodím k babičce od otce. V tom mi maminka vůbec nebrání.*

Navazování intimních vztahů

Pocit'uješ nějaká omezení v navazování kontaktu s osobou opačného pohlaví?
Pokud ano, jaká. *Možná je to možné. Třeba si myslím, že mám problém vidět mužský pohled. To neznám..neměla jsem možnost poznat. Takže s navazováním kontaktu problém nemám.*

A s čím tedy? *Spíš nevím, jak pořádně ženská s chlapem fungují.*

Odražovala Tě někdy maminka od vztahů s muži? *Ne, to nikdy. Vím, že maminka byla zklamaná, ale vidím to tak, že si myslí, že zrovna ona měla smůlu, ale že se to nemusí týkat zase mě. Vždycky mé vztahy podporovala, kluci tady měli dveře otevřené. Ráda je poznávala.*

Jak si představuješ svůj partnerský život? *Hm, já mám problém, že asi hodně druhého utlačuju.*

Můžeš to prosím upřesnit? *Prý jsem rázná. Tak nevím. Určitě bych nechtěla, kdybych měla partnera, který se mnou se vším souhlasí a nemá svůj názor. Potřebuji vedle sebe vzor s názorem.*

I třeba opačný než máš Ty? *Ano..možná potřebuji občas i odpor, že se mnou nemusí vždy souhlasit. Humor je pro mě velmi důležitý. Aby se akce střídala s klidem.*

Lze říci, že nemáš ráda stereotyp? *To asi ano. Je pravda, že věta, teď si v klidu sedneme a vyřešíme to, ta mě dovádí k šílenství. Někdy bych asi uměla i využít slabšího místa druhého. Třeba hraje roli i to, že jsem jedináček, mám ráda určitou volnost. Já si vlastně neumím představit, jak spolu někdo může vydržet třeba 30 let. To vůbec. Asi je nutné občasné zpestření.*

Jak vnímáš případné odmítnutí ze strany člověka opačného pohlaví? *Asi podle toho, jak to ten člověk vyjádří. Začnete u sebe hledat negativa? No občas asi ano. Například, co kdybych měla o pět kilo méně. Ale pak si zhodnotím, že za tohle to nestojí.*

Cítíš se jistá, v komunikaci s opačným pohlavím? *To se spíš stydím. Je důležitý rozlišit, jestli o tebe ten kluk stojí. Asi jeho chováním třeba získám nějaké sebevědomí. Nenechávám to jen na chlapovi, ale mám někdy pocit, že moc tlačím na pilu. Nejsem typ holky, že bych seděla a mlčela.*

Uznáváš tedy rovnoprávnost např. u domácích prací? *Ano, to bych ráda. Ale tak uznávám nějaké jen ženské práce. Jsem spíš ráda, když chlap má názor. Je pro mě důležitá domluva. Třeba v situaci, kdy nestihnu uvařit, tak aby to nebyl problém. Aby byl soběstačný. Nerada někoho až moc opečovávám. Ale možná jsem naivní, když očekávám nějakou domluvu, já vlastně nevím. Snad nemusím chlapa nějak směřovat, doufám, že někde jsou nějakí, kteří se zamýšlí a přemýšlí.*

Případová studie („Přemyslím, jaké by to bylo, kdyby..“)

Žena, 25 let

Rodinné prostředí a důvod absence otce

Jaký byl hlavní důvod, že jsi vyrůstala pouze s matkou a sourozenci? Popiš prosím rodinnou situaci a atmosféru. *Tatínek mi zemřel, když mi bylo jedenáct let. Mladšímu bratrovi bylo devět. Byl nemocný už delší čas před tím. Musím říct, že si vlastně moc nepamatuji situace, kdy by normálně chodil do práce a byl zdravý. Pamatuji si jednu situaci, když přišel z práce a já ho hodně s radostí vítala. Jinak si více moc nepamatuju. Vlastně jsem ani pořádně nevěděla, co tatínkovi je. Až když jsem našla doma jednu knížku o rakovině, tak mi to došlo. Nemluvílo se o tom u nás, třeba že by to mohlo špatně dopadnout. Jednou šel tatínek vlastně naposledy do nemocnice. Jako rodina jsme měli štěstí, že se k nám po tomhle přistěhoval tatínek maminky, náš dědeček. Byl hlavně podporou pro mamku. Asi i trochu pro nás, ale hlavně pro ní.*

Vzpomínáš si, jestli jste měli možnost se s tatínkem rozloučit? Já nevím, pamatuju si, že jsme u něj byli naposledy v nemocnici, ale rozloučení to nebylo.

Kdy se situace doma o něco zlepšila? Kdy se navrátila do původního stavu? To bohužel nevím, maminka vypráví, že má pocit, že žila a žije dva životy. Před tím a teď. Před tím jakoby to bylo v jiném životě.

Takže si například o tom více povídáte, nebo vzpomínáte? Moc ne, ale v poslední době se to trošku zlepšuje. Že občas maminka zavzpomíná, byli jsme s tatínkem tam a tam..

Pamatuješ si nějaké společné zážitky s tatínkem? Jen trochu. Tatínek byl hodně dlouho nemocný, před deseti lety už jsme byli vlastně na zimní dovolené jen s maminkou. Dřívější zážitky si ani moc nevybavuji.

A myslíš, že měli rodiče šťastné manželství? Myslím, že ano. Nikdy mi nepřišlo, že by něco skřípalo. Hádky si nepamatuji. Máte pocit, že to například bratr vnímal hůře? To bohužel nevím, nikdy jsme se o tom s ním pořádně nebavila. Je to pro nás uzavřené téma. Ale neřekla bych, že to vnímal o moc hůře než já. Vyskytují se spíše poznámky v naší rodině. To je škoda, že se tatínek nedožil této situace apod. Takže při těchto situacích.

Tatínka si v běžných situacích pamatuješ? Bohužel si vůbec nevybavuju. Vím ten moment, když přišel z práce. Potom skutečnost, že jel na služební cestu do Kuvajtu, odtamtud mi přivezl panenku..a s tím je spojená i myšlenka, že tam se mu možná vlastně rozjela ta jeho nemoc.

Našla si Tvoje maminka dalšího partnera? *Nenašla. Připadá mi to docela zvláštní, zamýšlela jsem se nad tím. Sama říká, že na „randění“ nemá čas. Ani moc nechodí ven na nějaké kafe nebo víno. Občas vím, že zajde s kolegou z práce na víno. Ale jinak více ne.*

Mluvíš s maminkou o mužích? *Moc ne, raději. Bojím se mužské jméno říct, aby mi ho nechtěla dohodit. Změnilo se u vás něco po smrti tatínka? To nevím. Myslím, že zásadně nic.*

Kdo Ti byl největší oporou? *Určitě děda. Hlavně pro maminku. Vlastně i pro nás. Ale hlavně pro ní. Hodně pomáhal jako muž s domácností. Připadalo mi, že je tam prostě ještě někdo. Že na to nejsme sami. Byl s námi asi kolem šesti let. Vnímala jste dědečka jako autoritu? Dědeček se k nám nikdy nestavěl autoritativně. V mém případě určitě ne. Možná u bratra, v období puberty.*

Jakou maminka prosazuje výchovu? *Je hodně benevolentní. Ale je pravda, že se o nás maminka hodně bojí. Například když mám někam jet, tak hodně řeší, kudy pojedu, s kým, zdali nepojedu sama apod.*

Je toto přítomné u každé takovéto situace? *Už to očekáváte? Určitě. Už to očekávám. Ale asi je to dané tím, že jsem holka. A u bratra je to jiné? No, to těžko říci. Ale asi vlastně moc ne. Také se bojí, kudy a v kolik se vrací.*

Emoční vývoj

Pamatuješ si nebo znáš z vyprávění, jaké jsi byla dítě? Plačtivé, klidné apod. *Jako miminko jsem prý byla hodně uplakaná. Ale bylo to způsobené tím, že jsem po porodu byla nemocná, takže mi museli dát antibiotika a tak. Pamatuji si, že jsme se s bratrem hodně hádali. Nejsme si tak blízcí, jak bych si úplně představovala. Názory si sdělujeme, ale jak u kterých záležitostí.*

Máš vytipované situace, které Ti nedělají dobře? Tak napadají mě situace prezentace sebe před lidmi, tak to je od doby, co trénuji děti v atletice, tak je to mnohem lepší. Spíše mě děsí situace, kdy mám telefonovat s cizími lidmi. Jinak snad ani nevím.

Máš pocit, že se umíte vžít do pocitu jiných lidí? Mám pocit, že mi to jde. Ale zase nevím, na kolik je to samozřejmě pravda. Ale jde opravdu o blízké lidi. Například kolegy z práce, i když se známe dobře, bych se nezeptala.

Jak se vyrovnáváš s neúspěchem? (školní atd.) Jak je to vnímané doma? Asi jsem velký neúspěch nezaznamenala.

Není žádná oblast, kde se cítíš nejistě? Ani asi ne. Ale myslím si, že i kdybych nějakou zkoušku neudělala, tak bych to doma mohla normálně prezentovat. Je to tak i u bratra. Ale je pravda, že když jsem dostala jednu trojku ze zkoušky, tak jsem to obřečela, bylo mi to líto, protože mi to překazilo červený diplom. Ale pak jsem zhodnotila, že s tím prostě nic neudělám.

Sociální vývoj

Cítíla jsi potřebu být v minulosti v ústraní nebo Ti společnost druhých lidí nečiní problémy? A jak je tomu dnes? S cizími lidmi nerada navazuji kontakt. Ale je pravda, že například po měsíci doma při zkouškovém už mezi lidmi ráda zajdu. Mám ráda svůj klid.

Kolikrát týdně si někam s kamarády vyjdeš? To nevím. Není toho moc. Tak jednou za 14 dní. Ale jsem mezi lidmi často. Ve škole, trénuju malé děti atletiku a tak.

Prosím, vraťme se k neznámé společnosti. V čem vidíš největší problém? Do neznámé společnosti chodím nerada a je pravda, že i seznamování je pro mě problematické. Občas mám pocit, že si s těmi lidmi nemám co říct a přemýšlím o tom již předem.

Máš více přátel mezi ženami nebo muži? A dříve? Tak na základní škole nás bylo více holek a to k tomu patří, že se holky kamarádi se slečnami. Vždycky jsem se více pohybovala v kolektivu dívek.

Činí Ti problémy otevřít se cizímu člověku? Navazuješ vztahy s cizími lidmi snadno? To je hodně individuální. Asi jak s kým a hlavně o čem. Ale spíše ne. Někdy se v těchto situacích snažím věci zlehčovat a nepřiznat velký problém.

Podporovala Tvoje maminka návštěvy vašich kamarádů? Měli dveře otevřené? Já pořádně nevím. Moc nenastávaly situace, že bych zvala někoho k nám. Máme

malý byt, takže jsem měla pocit, že bych se cítila špatně. Možná mi asi nesedí role hostitele, necítím se dobře.

Maminka se na Tvoje přátele vyptávala? *Asi ano, ale ne výrazně. Vždy mi zdůrazní, abych je pozdravovala, ale moc se nevyptává.*

Máš blízký vztah se širší rodinou? *S dědou a babičkou od maminky docela ano. Ale je pravda, že jsme přišli více o kontakt s rodinou z tatínkovi strany. Nikdy jsme k nim ale neměli moc blízko.*

Navazování intimních vztahů

Pocitujete nějaká omezení v navazování kontaktu s osobou opačného pohlaví?

Pokud ano, jaká. *Ano, docela ano. Řekla bych, že jsem stydlivý člověk. V některých situacích pořádně nevím, co si s nimi mám povídat. Hodně často spoléhám, že začnou oni a že konverzaci povedou.*

Máš pocit, že by Tě maminka odrazovala od partnerských vztahů? *Ne, tak to vůbec. Mám pocit, že mě spíše podporuje. V poslední době by mi velmi ráda našla přítele. Takže až přivedu nějakého přítele, tak si myslím, že bude ráda. Ale je pravda, že v poslední době řeším situace, kdy si uvědomuji, že jsme s bratrem už dospěli a že maminka zůstává v některých situacích sama doma. Například oslava Silvestra apod. Vlastně to nastává i s dovolenými. Do této doby jsme jezdili všichni tři, ale už je to právě takové podivné. Tak nad tím přemýšlím v poslední době. Maminka by mohla jet s kamarádkami, ale ty mají své rodiny a je to právě komplikovanější. Ona mě občas vlastně podporuje, jeď s kamarády, já to zvládnou. Ale já to cítím jako určitý závazek, je to nepříjemné vědět, že je doma například sama.*

Jak si představuješ svůj budoucí partnerský život? *Já jsem nad tím pořádně ještě nikdy nepřemýšlela. Přejde mi, že to jde nějak mimo mě. Tak zatím jsem neměla vážný vztah.*

Chtěla bys mít nějaké děti? *Děti bych chtěla, ale je to pro mě velmi vzdálená budoucnost. Zatím toto nemám s kým plánovat. Takže nevím.*

Jak vnímáš odmítnutí ze strany opačného pohlaví? *To nevím. Nikdy jsem pořádně vlastně odmítnutá nebyla. Neznám to.*

Cítíš se v komunikaci s opačným pohlavím nejistá? *Ano, to velmi. Někdy si připadám nejistá ale i v komunikaci s ženami. Vybavují se mi situace, kdy potkám na přednášce člověka, který vím, že je můj spolužák, ale vůbec nevím, jak s ním začít mluvit.*

Případová studie („Myslím, že kdyby to bylo jinak, neměl bych takové problémy“)

Muž, 30 let

Rodinné prostředí a důvod absence otce

Jaký byl hlavní důvod, že jsi vyrůstal pouze s matkou a sourozenci? Popiš prosím rodinnou situaci a atmosféru *Důvodem, proč jsme s bratrem vyrůstali jedno období jen s matkou je rozvod našich rodičů. Bylo mi asi deset let (přemýšlení, zdali opravdu tento počet). Dlouho jsem o tom nemluvil, takže si asi během rozhovoru budu i ujasňovat některé skutečnosti. Mám mladšího bratra, tomu bylo v té době 9. Táta si našel jinou paní a doma to prasklo. Nejvíce si pamatuji rodinné hádky, křik a pocit, že nevím, co s tím mám dělat. Asi je hodně důležité říct, že jsem v té době vůbec netušil, že se rodiče rozvedli, nějak se nám to nepokoušeli sdělit. Jen se pamatuji, že po jedné z hádek (xtá v řadě), se táta sebral a odešel. Už v té době hodně pracoval a doma se moc neobjevoval, ale teď prostě odešel zřejmě k té paní. A my zůstali jen s mámou, která měla starosti sama se sebou.*

Takže jste prožili deset let společně jako rodina, pamatuješ si otce a společné zážitky? *Tak až tak moc ne. Rodiče spolu nevycházeli moc dobře ani před tím. Ale mám docela hezké vzpomínky na dětství s bráchou. Bydleli jsme v rodinném domě, dělali hlouposti na zahradě, rodiče nás až tak moc nehlídali. Pamatuji si, že jsme si někdy povídali s mamkou, ale to spíše já, bratr ne. Ale máma pracovala jako učitelka v mateřské škole, takže děti měla dost. To byl můj pocit. No a s tátou. Když jsme byli menší, tak jsme hodně sportovali, tak nás podporoval a vozil třeba i na tréninky, ale pak se to celé zkazilo a asi si pamatuji spíše jen to. Když odešel, pak už jsme spolu čas opravdu netrávili. Hodně pracoval, aby nám také mohl něco přispívat, matka ze svého platu opravdu nikdy nemohla nic ušetřit. Ani mu to snad nevyčítám. Prostě se musel otáčet.*

Našla si Tvoje matka někdy dalšího partnera? *Ano, když mi bylo asi patnáct let. A to vlastně byla velká změna v našem životě. On to byl asi docela fajn člověk, ale bylo to celé špatně.*

Co se stalo? *Moje matka se zbláznila a odešla s ním, odstěhovala se a to s tím, že my jsme už velcí a samostatní. Táta se na to konto chtěl vracet, ale už v té době měl velké problémy s alkoholem, takže i když u nás měl v baráku nějaké věci, třeba se tři dny neukázal, pak na jeden den, doma podle něj bylo všechno špatně a pak odjel zase tak na týden. Tehdy se mi to docela líbilo. V tomhle věku jsem měl úplně jiné starosti. Měli jsme vlastně s bráchou hodně prostoru a volnosti. Nikdo se o nás pořádně nestaral. Stále u nás byli na návštěvě kamarádi a tak.*

Změnilo se po odchodu otce něco ve Tvém životě? Například školní prospěch apod. *Teda, to je těžké odpovídat. Mám pocit, že se změnilo docela hodně věcí. Tak škola asi ano, ale v té jsem nikdy nebyl nějak výjimečný, takže to už se nemělo kam horšit. Spíš se hodně změnilo prostředí doma. Nebavilo mě tam být. Po odchodu otce matka byla unavená, smutná a velmi lehce se mi ji i bráchovi dařilo rozzlobit.*

Byla maminka hodně přísná? *Ano. Hodně. Fyzické tresty byly potom na denním pořádku. Ale ona to s námi také neměla moc jednoduché. Ale je pravda, že facka byla denní záležitostí.*

A otec se do toho tedy vůbec nezasahoval? *Ne, neměl na to čas a opravdu jsem ho pak viděl minimálně. Co se mi líbilo bylo, že nás pořádně nikdo nehlídal, takže jsem potom trávil většinu času pryč. S kamarády a dělali jsme blbosti. Myslím, že kdyby to bylo jinak, neměl bych pak takové problémy (lehké drogy apod.).*

Emoční vývoj

Pamatuješ si nebo znáš z vyprávění, zdali jsi byl klidné dítě nebo s Tebou měla v období ranného dětství starosti? *Tak to opravdu nevím. Nedávno jsem se nad tím zamýšlel a došlo mi, že mi nikdo nikdy nevyprávěl, jaké jsem byl miminko. Vůbec jsme se k tomu nikdy nedostali. Takže na tohle opravdu neumím odpovědět. Jen pak vím, že to s námi úplně sranda nebyla. Byli jsme s bráchou hodně aktivní, asi hyperaktivní. A mamka nevěděla, jak na nás. Jinak opravdu moc nevím. Kdo Vám byl v dětství největší oporou? Hm, tak to teda nevím. Rodina určitě ne. Vlastně*

nejme moc široká rodina. Měl jsme mámu, tátu, bráchu. Babičky i dědečkové zemřeli a se širší rodinou jsme se nestýkali. Takže v rodině nikdo. Ani s bráchou jsme si moc o naší situaci nepovídali. Možná je to špatně. Už vím. Pomohla mi v té době kamarádka ze základní školy. V těch patnácti. Hodně jsme si povídali, trávili spolu nějaký čas. Byl to pro mě takový únik. Dost pro mě udělala. Možná bych ji teď někdy docela rád potkal. Odstěhovali se, když mi bylo asi šestnáct. Stýskalo se mi po ní. Pak jsem o to více byl s klukama.

Míval jsi v dětství nějaké návaly úzkosti nebo nepříjemných pocitů v některých situacích? To je zajímavá otázka. Pamatuji si úplně živě situace, kdy se naši hádali. Je to vlastně jediné, jak je dohromady znám. Seděl jsem za dveřmi a slyšel je, jak se hádají a křičí na sebe. Jinak to snad ani nebylo. Jednou se tam i vběhnul a zakřičel, ať toho nechají, že je to strašný a že se to nedá vydržet. Takže jsem měl vlastně vždy divné pocity, když se doma měli potkat. Pak se mi trochu ulevilo, když táta odešel. Pak se tyto situace opakovaly, když společně řešili, že matka chce odejít a poté odešla. Jinak snad ani ne. Tohle mi přišlo asi nejvážnější. Jiné věci a záležitosti jsem neřešil. **Myslíš, že se umíš vžít do pocitů jiných lidí?** Myslím, že ano. Mám moc rád komunikaci, rád se s lidmi bavím a ptám se jich, jak se mají. Je to důležité.

Jak se vyrovnáváš s neúspěchem ve svém životě? Dokážeš své emoce ovládat? No tak už asi dobře. Já mám pocit a teď to bude trochu sebelítostivé, že se se mnou život prostě nemazlil. Nikdo mi nevymluví, že to někteří lidé mají jednodušší. A někdy si říkám, proč já. Vlastně jsem ještě neřekl důležitou informaci. Maminka mi zemřela asi před osmi lety. Protože s námi potom nebyla moc v kontaktu, dověděl jsem se to náhodou od její kolegyně z práce. Dostal jsem vynadáno, proč se v obchodě usmívám, když mi zemřela matka. Já na ní koukal, jestli se nezbláznila. Nikdo mi to neřekl. Neměl mi to kdo říci. Ten její přítel to asi nepovažoval za důležité. Takže nám s bráchou zbyl jen táta, kterého když vidím se skleničkou, tak se mi otvírá nůž v kapse, když to takhle řeknu. Takže vyrovnávání se s neúspěchem. Já prostě bojuji a nějak si to nepřipouštím. Nechci skončit na ulici. Tak se snažím pracovat a uvědomovat si, že za hodně věcí si člověk může sám a lze jich hodně ovlivnit. Ale klidná povaha prostě nejsem. Asi umím i vyletět, ale že by se mi stalo, že se například neovládnu. To ne.

Cítil jsi potřebu být v minulosti v ústraní nebo Ti společnost nedělala problémy? A jak je tomu dnes? *No tak to je jasné. Moc rád jsem mezi lidmi. Sám třeba sportuji a tak, ale vlastně se občas být sám bojím. Moc přemýšlím. Takže určitě společnost a lidi. Už v v těch patnácti jsem z domu utíkal. Takže jsme třeba celý den byli s kamarády a byl jsem za to rád.*

A jak jste ten čas trávili? *To, co jsme dělali už je druhá věc. Dnes mám kolem sebe úzký kruh lidí, ale snažím se je obnovovat a poznávat nové. Dělali jsme blbosti. Zkoušeli jsme různě..i drogy. Paradoxně se občas vyhýbám těm z toho dětství. Ale navazování kontaktu mi opravdu nečiní problémy.*

Kolikrát týdně si někam s kamarády vyjdeš? *Dřív toho bylo mnohem více. To jsem byl stále někde. Snad každý večer. Ted' tak 2x týdně. Ale hodně záleží na situaci. Nově jsem začal sportovat, jsem za to moc rád.*

Máš více přátel mezi ženami nebo mezi muži? *Určitě mezi muži. Ženám nějak nevěřím. Jsou to výjimky. Ani moje vztahy nestály za moc. Vážný vztah jsem měl vlastně jeden. To bylo fajn, ale také se to postupně nějak zvrhlo. Ale je tady důležitý říct, že jsem si hodně rozuměl s její maminkou. Byla pro mě takovou náhradní. Je to skvělá ženská, takže skvělý snad ještě někde jsou. Ale asi tomu už moc nevěřím. Spíš právě ženským nevěřím a na druhou stranu vím, že i s chlapy je to těžké. Ale přátel určitě mezi kluky.*

Činí Ti problémy se otevřít cizímu člověku? Navazuješ vztahy s novými lidmi snadno? *Ano. Myslím, že ano. Opravdu jsem komunikativní a přátelský. Nečiní mi problémy oslovit někoho cizího někde v podniku. Asi jsem už otrkaný. Když se nebudu umět ozvat, je to konec.*

Podporovala Tvoje matka vztahy s Tvými přáteli? Byly u vás dveře otevřené? *Ne. Na to je jednoduchá odpověď. Opravdu ne. Já měl podle ní špatné kamarády. Ale kam jdu nezjišťovala. Když se pak odstěhovala, tak u nás byli pro změnu stále. Otec, když se výjimečně objevil, je neřešil.*

Máš blízké vztahy se širší rodinou? *Ne. Nemám širší rodinu. To mě vždycky mrzelo, že vztahy rodiče neudržovali. Ted' už máme s bráchou jen tátu. A hodně se bojím, že zůstanu sám. Bratr svojí životní situaci a rozhodování nezvládá.*

Navazování intimních vztahů

Pocítuješ nějaká omezení v navazování kontaktu s opačným pohlavím? Pokud ano, jaká. *Jak jsem říkal, komunikace mi nedělá problémy. Ale je pravda, že když už mi na tom hodně záleží, je to horší. To znejistím a připadám si jak malej kluk. Ale že by to bylo nějaké výrazné, to asi ne. Ale je pravda, že pořádně nevím, jak by se s holkami mělo normálně mluvit. Aby to bylo upřímné.*

Odražovala Tě matka od kvality partnerských vztahů? *To nevím. Nikdy jsme se o vztazích nebavili. Ona se mi jedno období snažila trochu vysvětlit, co se děje a co je špatně. Ale byla to podle ní vina jen táty. To já si nemyslím, takže těžko mluvit. Takže neodražovala, ale ani nepodporovala. A s tátou jsme o tom nekomunikovali nikdy.*

Jak si představuješ svůj budoucí partnerský život? *Já nevím. Já nevím, jak má normální vztah vypadat. Takže se toho velmi bojím. Já mám krásnou představu dvou dětí, baráku, co s těmi dětmi budu dělat. Měli by to být kluci. Jak s nimi budu blbnout a věnovat se jim. Moc se na to těším.*

A vidíš i svoji partnerku? *Ale s kým tu rodinu založím, jak mám začít a kde ji mám hledat, to vůbec netuším. Ani nevím, zdali dlouhodobý vztah může fungovat a hlavně, jak má fungovat, abychom ho mohli označit za správný. To mě hodně mrzí. Nechtěl bych zůstat sám.*

Cítíš se jistý v komunikaci s opačným pohlavím? *K tomu jsem asi už všechno řekl. Nejistý ano, ale spíše z dlouhodobějšího pohledu. Nevím pořádně, jak by se měl chlap k ženské a pak k celé rodině. Asi prostě pak vsadím na přirozenost. Ale je to správné?*

Případová studie („Byl bych rád, kdyby tomu bylo jinak a byli jsme normální rodina..“)

Muž, 26 let

Rodinné prostředí a důvod absence otce

Jaký byl hlavní důvod, že jsi vyrůstal pouze s matkou? Popiš prosím rodinnou atmosféru. *Vyrůstal jsem jen s maminkou, protože otěhotněla, když jí bylo dvacet let*

a otec se o nás nikdy nezajímal. Myslím, že maminka o to ani nikdy nestála a prostě přijala za své, že budeme jen my dva. Ale hodně nám pomáhala její maminka, moje babička, to je fajn ženská. Ale jinak asi atmosféru popsát nedovedu. Když jsem byl menší, tak jsem se vůbec nezamýšlel nad tím, že bych měl mít tátu, připadalo mi to jako přirozený a normální stav, být jen s maminkou. A nějaké hádky apod. se mě netýkaly vůbec, protože jsem tátu nikdy v životě neviděl. Maminka si tedy dělala vše po svém.

Takže o svém otci vůbec nic nevíš? *Moc jsem se nikdy nevyptával, protože vím, že maminka o tom nerada mluví. Víím, že byl v té době stejně starý jako ona a že spolu byli dva roky. Ale nesouhlasil s rozhodnutím, že by si mě maminka měla nechat, mám pocit, že se do toho i zamíchali jeho rodiče a tak. Prostě se necítil na dítě asi zralý. Teď vůbec netuším, kde je, co dělá, jestli má nějaké děti. My jsme si matkou vystačili.*

Našla si Tvoje maminka dalšího partnera? *Ne, nikdy. Je to zvláštní. Je to moc pěkná ženská. Velmi často nad tím přemýšlím, jestli jí není smutno a jak to bude v budoucnu. Jsem už dospělý, nedávno jsem se osamostatnil a bydlím sám. Ona zůstala sama v bytě, kde jsem vyrůstal, hodně často ji navštěvuji, ale takhle je to určitě lepší. Vybavuji si, že s jedním mužem se scházela, když mi bylo asi deset let, viděl jsem ho ve svém životě asi třikrát, ale zřejmě jsme si nesesdli a pak už se neobjevil. S maminkou jsem se o tom více nikdy nebavil.*

Změnilo se po odchodu otce něco ve Tvém životě? Máš pocit, že se změnilo něco v životě Tvojí maminky? *Určitě. Velmi jí zklamal. Rozumově ví a přemýšlí o tom, že prostě byli mladí, ale víím, že do něj byla hodně zamilovaná a věřila, že se k jejich situaci postaví dospěle. Velmi v rozhodování prý měli vliv jeho rodiče, ale to jsem již zmiňoval. Možná se zklamala tak, že už ani nechtěla nějaké další vztahy navazovat. Pamatuji si, že jsem si jednou povídal s babičkou. Že se divila, že si maminka nikdy nic nenahrazovala. Byla opravdu mladá a když jsem trošku povyrosl, hlídala mě často babička a klidně někam zajít mohla. Ale prý žádné schůzky ani aktivity nevyhledávala.*

Emoční vývoj

Pamatuješ si nebo znáš z vyprávění, zdali jsi byl v dětství klidné dítě nebo s Tebou matka měla v období ranného dětství starosti? *Myslím, že jsem byl klidné dítě. Asi jsem plakal jen v takových těch přirozených situacích. Je pravda, že jsem slyšával, že jsem byl hodně hladový. Ale nic výjimečného. Když mi bylo kolem pěti, tak řešili, že jsem hodně aktivní a živé dítě. Že jsem prý u ničeho nevydržel, neposeděl. Dědalo mi problémy se na něco soustředit.*

Kdo Ti byl v dětství největší oporou? *Určitě maminka a babička. Občas i dědeček, který nás jezdil navštěvovat. Vlastně jsem neupřesnil, že rodiče mé maminky ji pořídili menší byt, kde žila maminka s mojí babičkou do mých asi dvou let, aby na starosti kolem mě nebyla maminka sama. Dědeček tedy zůstal sám v bytě, ale často za námi dojížděl na návštěvy a naopak. Neměli jsme to daleko. Takže oporou pro nás byli určitě prarodiče. Jinak si nikoho moc nevybavuji. Mám stále nejbliže k mamince.*

Míval jsi v období svého dětství nějaké návaly úzkosti či nepříjemných pocitů?

Opakovali se nějaké nepříjemné situace? *To si moc nepamatuji. Spíše vím, že jsem neměl prý moc rád tmu a samostatné usínání. Snad do mých šesti let, ale nevím to přesně. Vyžadoval jsem vždy pohádku a rozloučení s maminkou nebo s babičkou. Tak to mi zřejmě nebylo moc příjemné, ale jinak moc nevím. Pamatuji si, že se mi také nechtělo vstávat do školy, protože mě tam prostě nebavilo sedět. Měl jsem s tím problémy, nevydržel jsem sedět 45 minut v kuse. Snad kvůli tomu maminka se mnou i docházela. Věkem se to pak postupně lepšilo. Více situací nevím. Tak od deseti let jsem pak byl prý už v pohodě. Usínal jsem samostatně a ve škole jsem se srovnal.*

Myslíš si, že se umíš vžít do pocitů ostatních lidí? *To bych řekl, že ano. Možná k tomuto mám spíše ženský přístup. Rád věci řeším, ptám se lidí kolem sebe a přemýšlím o tom. Když vidím, že je někdo smutný nebo cítím, že se něco děje, neváhám a jdu se informovat, jestli je vše v pořádku, nebo spíš, co je v nepořádku. Povídali jsme si v dětství hodně. Takže si myslím, že emfatický jsem.*

Jak se vyrovnáváš s neúspěchem ve svém životě? Dokážeš ovládat své emoce?

Asi docela dobře. Některé věci si osobněji beru, ale spíš takové ty lidské než nějaké školní či jiné neúspěchy. Nevybavuji si nějaký velký neúspěch. Sice jsem na základní škole trošku bojoval s prospěchem, ale to se na gymplu zlepšilo a teď na vysoké škole je to naprosto v pohodě. Občas opakuji zkoušku, ale to jsou běžné životní detaily. Za svůj neúspěch považuji možná v téhle souvislosti to, že jsem nikdy nedokázal

kontaktovat svého otce a neřekl mu, že je škoda, že do toho nešel s mojí maminkou. Každopádně těžko soudit, co v tom tehdy hrálo všechno roli.

Vyčítáš mu to? *Ani ne. Jen je mi to líto. Udělal jakoby rozhodnutí i za mě. Já vyrůstal bez otce, nevím, jak má vypadat běžná rodina a nevím, jak vlastně fungují vztahy. Samozřejmě, že to vidím okolo sebe, ale to je úplně o něčem jiném. Maminka si se mnou s autičky prostě hrát nechtěla. Ale jinak k emocím. Jsem docela klidný člověk. Pomáhá mi o věcech mluvit.*

A s kým je probíráš nejčastěji? *Dříve určitě s maminkou a babičkou. Teď více s přáteli a s mojí přítelkyní.*

Řekneš mi prosím více o své přítelkyni? *Určitě. Jsme spolu asi dva roky. Kvůli tomu jsem se vlastně stěhoval od mé maminky. Myslím, že už bylo na čase, ale také bychom postupně chtěli začít bydlet společně právě s partnerkou.*

Sociální vývoj

Cítil jsi potřebu být v minulosti v ústraní nebo Ti společnost druhých lidí nečiní problémy? *Tak vidím právě rozdíl dříve a nyní. Co vím z vyprávění, tak jsem nebyl moc společenské dítě. Občas jsem se snad dokonce bál ostatních kluků ve třídě. Právě jak se řešila ta moje přehnaná aktivita a nevydržení na jednom místě, řešili jsme hlavně toto. Takže na základní škole kamarádi nic moc. To jsem si raději hrál doma.*

Ale věnoval ses nějakému sportu že? *Maminka mě vozila akorát na tréninky fotbalu, to bylo fajn. Ale stejně jsem až tak kamarády nevyhledával. Teď je to jiné. Na gymplu jsme měli fajn partu lidí a myslím, že tam jsem se našel. Měl jsem rád některé předměty, účastnil se různých akcí, poznával nové lidi. Stýkáme se s nimi doted'. I teď na veřejce je to fajn. Máme podobné zájmy a tak. Ale je pravda, že nemusím být mezi lidmi moc často a stále.*

Kolikrát týdně si někam s kamarády vyjdeš? *To těžko říct. Jednou týdně. Ale také mám období, kdy nikam měsíc nejdu. Mám přítelkyni, tak s tou jsem docela často.*

Máš více přátel mezi ženami nebo muži? *Je to zajímavé, ale asi mezi ženami. Mám pár kamarádů z gymnázia, ale i tam jsem se spíš bavil s holkami. Byli jsme humanitně zaměřená třída, takže tam ani nebylo moc na výběr. A protože teď studuji*

vlastně i podobný obor na vysoké škole, opět jsem spíše v dámském kolektivu. Ale nevádí mi to. Mám někdy pocit, že je to takové otevřenější.

Činí Ti problémy otevřít se cizímu člověku nebo navazovat vztahy s novými lidmi? *Tak záleží, čeho by se to týkalo. Úplně cizímu člověku nějaké zážitky nebo pocity neříkám. Nevidím důvod. Tak nějak jsem se i naučil, že ne každý stojí o to vědět, jak se mám. Takže jako navázat kontakt, to problém nemám. Mám pocit, že jsem přátelský člověk a otevřený poznávání nových lidí. Ale prostě si vybírám.*

Podporovala Tvoje matka vztahy s Tvými přáteli? Měl jsi možnost je zvát k vám domů? *To bych řekl, že ano. Vždycky se hodně zajímala, kde jsem, s kým jsem, co tam dělám. A jací kamarádi jsou. A když jsem chtěl, tak jsem si je mohl pozvat domů. Ale nebylo k tomu až tolik příležitostí. Spíše jsem možná občas někde byl já. Ale hodně se můj čas točil kolem školy, tréninků a tak. Nebylo moc prostoru na ostatní věci.*

Máš blízké vztahy s rodinou? Širší rodinou. *Řekl bych, že ano. Ale širší rodina je právě omezená tím, že mám a znám příbuzné jen z mamčině strany. Maminka má ještě sestru. Tak se občas vidíme i s nimi. Ale nejvíce asi právě s dědou a babičkou. K těm máme nejbliže.*

Navazování intimních vztahů

Pocit'uješ nějaká omezení v navazování kontaktu s osobou opačného pohlaví? Pokud ano, jaká. *Myslím, že ne. To spíš někdy nevím, jak mám navázat kontakt s kluky kolem sebe. Když třeba narazím na člověka ve škole, kterého znám z přednášek, ale pořádně nevím ani jeho jméno, tak se mu raději vyhnu, než abych s ním navazoval kontakt. S holkami mi to přijde paradoxně jednodušší.*

Odrážovala Tě Tvoje matka od kvality partnerských vztahů? Neodrážovala. *Spíš mám dojem, že se mě snažila vychovat tak, abych se choval mile k slečnám. Na tom jí záleželo a záleží. Moji přítelkyni velmi ráda poznala, ale je pravda, že jí chvíli poznávala. Nebyla otevřená ihned. Sama říká, že je pro ni důležité, s kým chci být a třeba i zůstat. Ale že mi vlastně nemůže moc radit, protože už mám asi více zkušeností než ona. Je mi opravdu líto, že doteď nemá přítele. Jakoby si zvykla žít sama a už od toho nechce ustoupit.*

Jak si představuješ svůj budoucí partnerský život? *Hezky. Moc se na kompletní rodinu těším. I když je pravda, že si vše budu dělat sám a podle sebe. Několikrát jsme si o tom společně povídali s přítelkyní, že někdy musí být trpělivá, že ani nevím, jak by to v domácnosti mělo vypadat. Takové to dělení rolí apod. Já pomáhal mamince vždycky se vším. Domácí práce tedy obstarávala ona, ale když neměla čas, tak mi vůbec nevadilo jí zastat. Vedla mě k tomu i babička. Takže si nejsem jistý, jestli má takhle chlap doma jednat. Neměl bych bouchnout do stolu, že bych chtěl večeri? (řeceno s úsměvem).*

Jak vnímáš případné odmítnutí ze strany člověka opačného pohlaví? *Asi bych to vnímal negativně. Ale nemám tuto zkušenost. Nynější přítelkyně je můj první vážný vztah a těm předchozím náznakům jsem moc nevěnoval pozornost. Ale tak nějak předpokládám, že bych odmítnutí zvládnul. Když si takhle sám pro sebe řeknu slovo odmítnutí, nevybaví se mi nikdo jiný než můj biologický otec. To cítím jako jedno velké odmítnutí svého života.*

Cítíš se nejistý v komunikaci s opačným pohlavím? *Ne to opravdu ne. S holkami je legrace.*